

som de selv erholdt, gennem den af Loven selv anviste Vej at kræve noget Vederlag for Fremlejen -- i de Tilfælde, hvor de ikke ansaa det for nødvendigt i deres Ejendomme og de andre Beboeres velforstaaede Interesse ubetinget at modsætte sig Fremlejen, eller hvor de mente af samfundsmæssige Hensyn trods egen Interesse at burde sætte sig ud derover. I de Tilfælde, hvor Flertallet har modsat sig dette Vederlag, og Tilladelse til Fremleje derfor ikke er givet, fordi jeg i Medfør af Loven da har stemt derimod, maa Ansvaret for, at dette Bidrag til Afhjælpning af Bolignøden ikke er givet, blive Flertallets.

Adgang til sligt Vederlag kunde formentlig hverken juridisk eller billigvis frakendes Ejerne, fordi de tidligere, uden at faa noget derfor, stiltiende maatte have fundet sig i, at adskillige af deres Lejere udlejede en Del af deres Lejligheder til logerende.

I Kraft af denne min Opfattelse har jeg i Frederiksberg Fremlejenævn ikke kunnet gaa med til den indskrænkende Fortolkning af Huslejelovens § 19, som Nævnets Flertal med dets Formand i Spidsen har søgt at trumfe igennem, at Nævnet gladelig kunde meddele en Lejer Tilladelse til imod Ejers Protest eller uden hans Tilladelse at gøre Fremleje, naar blot Lejeren med Ejers stiltiende Sanktion havde foretaget saadant Fremleje, forinden Huslejeloven eller de i samme nævnte Frister.

Ligesom jeg ikke i Lovens § 19 har fundet nogen Hjemmel for denne Sondring mellem nye og gamle Fremlejetilfælde, og saaledes af juridiske Grunde ikke har kunnet gaa med dertil, saaledes har jeg ej heller ment, at moralske eller Billighedshensyn talte for at „belønne“ de Ejere, som før Huslejeloven uden Vederlag havde lukket Øjnene for, at deres Lejere gjorde sig en ekstra Indtægt af Fremleje, paa den Maade, at man, naar Ejerne nu i Henhold til de foran anførte Grunde overfor slige Lejere fandt paa at hævde deres egen kontraktmæssige Ret til at forbyde Fremleje eller i hvert Fald at gøre denne afhængig af, at Lejerne som Vederlag betalte en Del af det ofte betydelige Beløb, de indvandt ved denne kontraktstridige Disposition over Lejlighederne, nægtede dem sligt som „Paaskønnelse“ af deres tidligere Imødekommen og det endog paa et Tidspunkt, da Huslejelovgivningen faktisk havde afskaaret Ejerne fra at benytte den dem tidligere tilkommende Adgang til gennem kontraktmæssig Opsigelse at bringe et Lejeforhold, som medførte uheldige Forhold (her Fremleje) til Ophør.

Ligesom jeg ikke i Nævnet har hævdet det Standpunkt, at der af Nævnet skal tilkendes Ejeren Fremlejerederlag, *hvad enten* der foreligger Tilladelse til Fremleje *eller ikke*, saaledes er det en komplet Misforstaaelse, at jeg skulde have hævdet det Standpunkt, at Nævnet *skal* nægte Tilladelse selv til et gammelt Fremlejemaal, saafremt Ejeren ikke faar tilkendt Fremlejerederlag. En Urimelighed som den sidstnævnte er det selvfølgelig aldrig faldet mig ind at fremkomme med.

Mit Standpunkt er ganske enkelt og bygget paa Lovens Ord, der medfører, at Tilladelse til tvungen Fremleje kun kan gives, saafremt alle Nævnetsmedlemmer er enige.

Naar saa er, følger formentlig som en Selvfølge, at hvis den enkelte Repræsentant, specielt ogsaa Grundejerrepræsentanten, har Ret til at nægte at tiltræde slig Tilladelse, kan han ogsaa betinge sin Tilladelse af visse Ting, specielt af, at den af Loven givne Anvisning til Vederlag til Ejeren sker Fyldest.

Naar Hensyn tages til, at de Tilfælde, hvor Fremleje er nægtet formedelst Ejers af mig støttede Protest, maaske andrager ca. 20 af flere Hundrede Tilfælde, som har været forelagt, synes det mig at være et stift Stykke, at der skal gøres et stort Nummer derud af, og at man vil benytte denne min Afstemning som Paaskud til at faa den ovennævnte Regel i § 19 B ændret, men dette og Angrebet paa mig synes saa meget mere ubegrundet, som min Nægtelse af Fremlejetilladelse i alle de nysnævnte Tilfælde er støttet paa en for mig overbevisende Motivering fra de enkelte Ejers Side, hvad enten denne nu er fremkommet i selve Nævnet eller underhaanden meddelt mig. Hele Flertallets Opfattelse af § 19 B og Lovgivningsmagtens Hensigt dermed turde bunde i et fuldstændig ensidigt „Lejersyn“, der sikkert ikke stemmer med Lovens Aand eller Mening. — Naar Lovgivningsmagten har opstillet som Betingelse for det tvungne Fremleje, at der foreligger en enstemmig Tiltrædelse deraf fra alle Nævnets Medlemmer, ligger sikkert deri en Erkendelse af det overordentlig betænke-